

ten, want
ers en de
schijnt te
en barthi-
lere theo-
oren laat,
wij willen
dracht en
van deze
drijven en
NIET uit-
oedig, dat
dalag.
ria in het
el jammer,

(p. II, a).
als we in
t wat his-
kerk refor-

zelfs na
ind. Het is
de financi-
geworpenen
geteekend,
ingeval van
buiten-
ver punten
evoren
stavia staat
ure gehad,
vergaderd
de orde ge-
h-doof. Op
enschap.
s deze kerk
intien boven

gezien. Als
egelijk eigen
dich van den
antrekt.
voord. Want
begen bij de
en afwijzen
m gestreden
ap oefenen.
het indiffe-
kerkrechtelijk
boven het
wezen.
tucht niet.

lei predikan-
het de tucht
iet. En dan
hebben wel
gemeene orde-
de tucht, die
en.
stadium dan

lij een ander
tot den huidi-
dere onder-
na deformatie
rekenen van de

vrijgemaakte
te verleenen
voor Neder-
respondentie-
I. A. Veldpost
gereformeer-
ring tot bestu-
en, in het ge-
a. C. Wie aan
de, onze jonge
trijd. Laat hen
ken weg, b.v.
aden, trachten
eigen kerkelijk
et wat hij
met geloof-
den is, kan
idersdenkenden.
en" is nog
anderen
keraden zieh de
classis, en par-
bij de generale
, kunnen twee
dache generale
n improvisaties,
k in Nederland
K. S.

me geschreven,
edikanten wordt
geantwoord op
ch tekenen" heb-
ordt onze jeugd
gedacht van het
geen zoden aan

den dijk zet, en dat bovenvermelde feiten doorslag-
gevend zijn, wat het al of niet krijgen van een ant-
woord op niet-beslissende brieven nooit wezen kan,
wijzen we erop, dat onze synode breed over de Indische
brieven gesproken heeft, een antwoord vastgesteld
heeft; dat de Acta, die al geruimen tijd geleden ver-
schenen zijn, dit alles in extenso berichten, en dat we
ons niet kunnen voorstellen, dat het antwoord niet
zou verzonden zijn. Misschien komen we hierop terug;
we zullen informeren. K. S.

THEOLOGISCHE HOOGESCHOOL.

De Hoogeschool heeft goede dagen.
Niet alleen werd ons door 't vrouwencomité onlangs
f6000.— afgedragen, verzameld door haar prachtige
actie ten bate van de Bibliotheek, en dit gedurende
één kwartaal, maar ook kwamen we, daartoe in staat
gesteld door bijdragen voor de verdere „aankleding“
van het gebouw, deze week in het bezit van een paar
mooie ramen van gebrandschilderd glas. In Kampen is
een industrie, nog jong, maar reeds in eere (de heerén
Van der Burgt-van Rossum). Haar directie vond het
een eere, in de eigen stad een werk te kunnen leve-
ren, en zoo heeft de firma ons iets moois gegeven voor
een prijs, die als uitgave onzerzijds volkomen verant-
woord was. We hadden toch — het vlakke ligt naast
het verhevene — een bedekt raam noodig; en nu is
het iets fijns geworden.

Grondmotief is allereerst de zinspreuk der school:
nabij U is het Woord (Rom. 10 : 8, Deut. 30 : 14).
Die spreuk is zoo door en door „gereformeerd“, zit
Calvijn in het bloed, vloeit in bepaalde boeken elk mo-
ment uit zijn pen, en is vooral thans tegenover een
heirleger van Barthianen een wapenkreet, wijl een
concrete, actuele geloofsbelijdenis.

Welnu, Paulus (Rom. 10) neemt die spreuk van
Mozes (Deut. 30) over. De goede exegese heeft reeds
lang verstaan, dat óók in Mozes' mond (al is hij de
wetgever) toch die spreuk al bedoelde te zeggen,
dat de rechtvaardigheid uit het geloof was. Gods
kinderen behoeven niet den hemel in te klimmen,
ook niet de zee over te steken (of: den afgrond in
te dalen), teneinde alzo door eigen inspan-
ning den vrede, en wat tot hun vrede dient, te ver-
overen. Integendeel: het is nabij hen. Het is vlak
bij hen, in mond en hart; daar vrijwillig, genadig, een-
zijdig gebracht door God.

Hierom heeft het raam 2 figuren: Mozes, die de
wet draagt, Paulus, die het Evangelie laat lezen
met de spreuk: rechtvaardigheid uit het geloof. In
het midden tusschen beide figuren. Het woord is
vleesch geworden. Boven en onder hen, eerst in Mozes'
hebreuwsche, dan in Paulus' grieksche taal: nabij u
is het Woord.

In de zij-paneelen zijn aan Mozes' zijde emblemen
van het Oude, aan Paulus' zijde emblemen van het
Nieuwe Testament aangebracht. Alle gevat in randen,
die aan den wijnstok-met-ranken doen denken.

Aan het Oude Testament herinneren:

Mozes, die water uit de steenrots doet komen (de
steenrots was Christus); de koperen zee, gedragen
door runderen; de ark met den bloeienden staf van
Aäron, de gouden kandelaar, en de rol van Deut. 30: 14.

Naar het Nieuwe Testament wijzen:

1. het oud-christelijke symbool van den visch. Het
grieksche woord voor visch (i-ch-th-u-s) bevat de
beginletters van de grieksche woorden: I(esos)
Ch(ristos) Th(eou) = Gods, U(ios) = Zoon, S(óter)
= Heiland;

2. het oude symbool der Kamper School: de kerk
op de rots;

daaronder:

eerst weer de rol van Rom. 10 het woord, het fun-
dament;

daarboven: een doopvont (met de prachtige spreuk,
die eens een oud christelijk doopvont sierde:
ni(p)s(ona) n(om)en(m)a m(om)onano(p)s(in).

Men moet bedenken, dat in de grieksche taal de
klank ps (ps) één letter is. Dan zal men zien, dat de
woorden zowel van voren als naar achteren gelezen
kunnen worden; wat een prachtige vinding is bij een
antiek doopvont, waar men om heen loopen kan van
rechts naar links, maar ook van links naar rechts.
De spreuk beteekent: laat uw zonden afwas-
schen, en niet alleen maar uw gelaat.
Dat wil dus zeggen: niet alleen het uiterlijke water-
bad, doch de afwassing der zonden zelve moet er zijn.

Daarboven vinden we de symbolen van het avond-
maal: een schotel met brood en een beker.

Daarboven: een pelgrimskruik (antiek model).

Daarboven (de pelgrim in de wereld, die door het
evangelie wordt bereikt) een antieke „wereldkaart“;
Jeruzalem in het midden. Azië bovendien, Afrika,
Europa daarboven, deze twee onderling gescheiden
door de Middellandse Zee, terwijl links Gog en
Magog staan aangegeven. Alles gevat in den „wereld-
oceaan“.

En dan hebben we nog een andere kernspreuk: die
van het studentencorps: Fides Quærit Intellectum: het
geloof vraagt om wetenschap, om begripsmatig kennen.

De figuur van het geloof, die het schild draagt,
waarop de grieksche beginletters van den naam Chris-
tus. En daarnaast de wetenschap een strenge figuur.
Het zal voor onze studenten een mooie gedachte zijn,
dat hun zinspreuk met die der School tezamen in zulk
een concept verwerkt is.

Allen, die ik tot nu toe sprak, waren ten eerste
verrast met het fraai uitgevoerde werk. Ik hoop later
te melden, welke kerk het meest heeft bijgedragen,
zonder het te weten, aan deze prachtige schenking,
die den bezoeker van ons gebouw heel wat te denken
geeft. De voorstelling is, meen ik, in de keuze van
haar grondmotieven, gereformeerd, en stijlvol in de
uitwerking ervan.

Komt u ook kijken op den Schooldag? Natuurlijk
mag het ook eerder.

Onder ons gezegd: wij zijn in gedachten bezig met
de geschilderde portretten der voormalige hoogleraren
van onze School. Van de overledenen hebben we reeds
de professoren: De Cock, Noordtj. In bewerking zijn:
de professoren Lindeboom en Hoekstra. Indien er
kerken zijn, die een portret voor haar eigen rekening
willen nemen, zal ik gaarne in correspondentie met
haar treden. Wij hien in Kampen, Broederweg, ver-
loochen ons verleden niet, zooals „de Oudestraat“
gedaan heeft. En dat willen we gaarne uitdrukken
ook op deze van ouds de academie eigen manier.

K. S.

CLASSICALE „WEERLEGGINGEN“, 1947, I.

In den schorsingabul, dien ondergeteekende op 7 Fe-
bruari j.l. door de classis Drachten der (syn.) Geref.
kerken werd uitgereikt, komen onder de „overwegin-
gen“ o.m. deze woorden voor:

„dat ds H. J. Meijerink na uitvoerige be-
handelingen weerlegging door de
classis van een door hem ingediende Verklaring
van gevoelen, inhoudende zijn bezwaren tegen de
Nieuwe Verklaring van de Gen. Synode der Geref.
kerken van 1946, uitgesproken heeft, zich niet te
conformeren aan genoemde Nieuwe Verklaring“.

De ingediende „Verklaring van gevoelen“ was dus
„weerlegt“, zoo constateerde de classis. Derhalve, wat
mocht men anders verwachten dan conformering en
bekeering.....? Van de tegenargumenten die bij de
besprekingen op de classis tegen deze z.g.n. weerleg-
gingen door den bezwaarde waren ingebracht, werd
in het Schriftelijk antwoord der classis op genoemde
Verklaring met geen woord melding gemaakt. Hoewel
bij de voorlezing van het concept-antwoord, opgesteld
door een 's avonds tevoren benoemde, en aan het werk
getogen commissie, herhaaldelijk gevraagd werd om
nota te willen nemen van de bij de besprekingen aan-
gevoerde tegenargumenten, werd hierop niet ingegaan.
Dit kwam trouwens een vlotte en vlugge afhandeling
der zaak zeer ten goede: binnen 2 uur was het ant-
woord vastgesteld. Toen nog plm. één uur gelegenheid
voor ondergeteekende om het nog eens te lezen, en
dan: conformeren, óf: de bediening van het ambt
ontnemen!

Intusschen kan het zijn nut hebben over enkele be-
wegingen in dit kerkelijk stuk nog eens wat rustig na
te denken.

(Een week na de schorsing kwam hiervoor de ge-
legenheid, toen het antwoord schriftelijk in het bezit
van ondergeteekende werd gesteld.)

Veel kan blijven rusten, omdat de redeneeringen en
betoogingen in bedoelde „weerlegging“ voor een groot
deel een zóó gewone repetitie zijn van de ook in dit
blad al zoo dikwijls besproken, en dus bekende syno-
dale argumentaties, dat vermelding daarvan gevoege-
lijk achterwege kan blijven.

In de inleiding der „Verkl. v. gev.“ was geklaagd
over de ergerlijke „afhandeling“, het feitelijk negee-
ren (de „Verklaring“ noemt het „op dood spoor bre-
ngen“) van het bezwaarschrift van ondergeteekende,
— waarin de binding aan de „vervangingsformule“
werd afgewezen — gericht tot de synode van Zwolle
1946. (De feiten betreffende deze „behandeling“ zijn
wel bekend.)

Het antwoord daarop komt echter hierop neer:
Volstrekt geen reden voor zoo'n klacht. Appellant kan
zich, over de wijze van behandeling van zijn bezwaar-
schrift, met zijn bezwaren wenden tot de volgende
synode, en een verzoek om revisie, e.q. afhandeling
indienen!

Welja, dan hebben we ook nog even den tijd om er
„rustig over na te denken“. Geheel in de lijn trouwens
van generale deputaten, prof. dr J. Ridderbos en ds
C. v. d. Woude, die op 31 Oct. j.l., den avond van hun
ongevraagde en gratis verleende „voorlichting“ aan
den Kerkeraad te Drogeham, na de herhaalde verklar-
ing van ondergeteekende, dat hij zich niet kon con-
formeren, enz., heengingen, na de uitermate verlos-
sende en praktische woorden gesproken te hebben: „u
moet er nog maar eens rustig over nadenken.....“
(terwijl den kerkeraad geadviseerd werd „zoo maar
door te gaan“ (1). „Zóó“ — dat beteekende (wjl het
een antwoord was op een overeenkomstige vraag
uit den kerkeraad): op de wijze als voorheen met den
zich-niet-conformeerenden predikant). Dit noemt men
tegenwoordig — vroeger, nog niet zoo heel
lang geleden, zou men dat genoemd hebben: „leervrij-
heid toelaten in de kerk“ — toepassing van de „ulter-
ste lankmoedigheid en geduld“. (Ds C. v. d. Woude
in de „Friesche Kerkbode“ van 28 Febr. 1947.)

Voor ditmaal vermelden we nog deze bizonderheid:
Op de mededeeling in de „Verkl. v. gev.“, dat de text
van het bezwaarschrift van ondergeteekende aan de
synode niet ter kennis van de leden der synode was

gebracht, werd door de classis in haar antwoord niet
gereaageerd.

Intusschen schijnt ds C. v. d. Woude in de „Fr.
Kerkbode“ (14 Maart j.l.) den indruk te willen wekken,
dat het bezwaarschrift wel aan alle synodeleden is
voorgelezen, doch dit laat zich kwalijk rijmen met de
mededeeling van één der overige synodeleden, tevens
lid der classis Drachten, dat hij het bezwaarschrift
van ondergeteekende niet kende, hetgeen, naar
zijn zeggen, een gevolg was van de „werkwijze“ der
synode.

De oplossing van deze schijnbare contradictie zal
waarschijnlijk wel hierin gezocht moeten worden, dat
(het is ons niet ontgaan) ds v. d. Woude niet spreekt
van het bezwaarschrift van ondergeteekende, maar
van zijn bezwaren. En zoo begrijpen we het wel.

Drogeham.

H. J. M.

ONZE JEUGD.

Als we den laatste tijd kennis nemen van datgene,
wat in de Synodocratisch-gebonden kerken de jeugd
wordt voorgehouden, dan verbazen we ons over een
zoo ontstellend loslaten van de schriftuurlijke begin-
selen. Zitten wij elken dag met de vragen, die samen-
hangen met de voortgaande reformatie, aan den an-
deren kant openbaart zich de bange nood van de in alle
opzichten consequenties trekkende deformatie. Spelen
met recht en waarheid heeft ten gevolge, dat de Heere
ons hart gaat verharderen, dat we onder de klem van
een geest der dwaling, een energie der dwaling, geen
oog meer hebben voor recht en waarheid.

Nu moeten we natuurlijk altijd er voor waken, dat
we ons niet afstooten tegen de anderen, maar iets an-
ders is wel dit, dat het gebeuren daar ons te meer kan
en moet dringen ons te bezinnen, wat we zullen doen
met onze eigen jeugd.

Ook onder onze jonge mensen zijn er de gevaren.
Ik zie ook onze jeugd besloten in de klem van een
valsche probleemstelling, inzake de cultuurproblemen.
Ik zie ook, dat onze jeugd nog heel veel moeite heeft
met de voortgaande reformatie, die heel het leven wil
omspannen. Ik zie ook onder ons nog een ontstellend
gebrek aan schriftkennis: aan het willen onderzoeken
van de Schriften; aan het zich gehoorzaam willen
geven aan datgene, wat de schrift zegt. Ik zie ook
onder ons de groote moeite, die het geeft, om te willen
loslaten de „heilige huisjes“, die wij hebben opge-
bouwd. Als ik dat alles zie, dan heeft het alleszins zin,
dat we ons bezig houden met de vragen, wat we voor
de jeugd kunnen en moeten doen. Dat alles brengt
ons onmiddellijk in aanraking met het werk van de
jeugdbonden.

Nu zijn er drie instanties, die met dat werk te maken
hebben. Daar zijn de kerkeraden. Het geldt de
jeugd van de kerk, waarover de opzieners van de
gemeente opzicht en tucht hebben te oefenen. Het
zijn de ouders, die zich ook van hun Doopbelofte niet
mogen losmaken, als de kinderen 18 of 20 jaar gewor-
den zijn en die zeker, als het geldt de kinderen des
Heeren, die de Heere aan hun zorgen toevertrouwd,
niet zonder meer als toeschouwers aan den kant mogen
gaan staan. Het zijn de jonge mensen zelf, die reeds
in hun kindische jaren van den Heere worden geroepen
om naar de plaats, die de Heere hen in het leven ge-
geven heeft, te bedienen het ambt aller geloovigen.

Naar mijn oordeel is het een goede gedachte ge-
weest, dat het besluit genomen is, om de kwestie van
de jeugd namens de Bonden eens met de kerkeraden
in de provinciale verbanden te bespreken. Het levens-
verband van de kerk is onderscheiden van het levens-
verband van de jeugdorganisatie, maar zal de arbeid
vruchtbaar zijn, dan zal er toch nauwe samenwerking
moeten zijn. De jonge mensen zullen in de prediking
en in de catechisatie in denzelfden stijl gebouwd moe-
ten worden: de stijl van het Woord. De stijl van de
gehoorzaamheid in alles aan Hem, die hen Gode kocht
met Zijn bloed. De jeugdvereniging kan natuurlijk
niet bestaan en werken, als ze niet voortdurend leeft
uit het voedsel, dat ze in de kerk ontvangt. Waar de
kerk in deformatie komt, daar moet dat zich openba-
ren ook in de andere levensverbanden. Als de menschen
niet onderwezen en gevoed worden en tot het geloof
bewogen en in het geloof gesterkt door de klare ver-
kondiging van het Woord, dan zal de funeste invloed
zich overal laten merken. Elke organisatie gaat achter-
uit, als de kerk niet getrouw is. De kerk, die het Woord
verlaat, kan geen gezonde kinderen meer baren. Het
zijn bloedarme kinderen, zoo het nog bloedarme kin-
deren zijn, want dan is er tenminste nog de openbaring
van bloed; het kan ook veel erger worden en die
bloedarme kinderen kunnen in het midden der wereld
niet zooveel beteekenen in het strijden van den mach-
tigen strijd van het koninkrijk der hemelen, in het
vervullen van de taak, die de Heere hen gegeven heeft.
Omgekeerd plukt de kerk ook telkens weer de vruch-
ten van het door den Geest des Heeren door haar ar-
beid in beweging gebrachte leven. Wat is het voor de
kerk niet een zegen ambtsdragers te bezitten, wier
leven gefundeerd is in de Schriften. Wat beteekent in
het leven van menig jong en ook ouder predikant niet
het omgaan met ouderlingen, die zoo echt gezond bij
de schrift leven en die de lijnen en de verbanden van
het Woord weten te onderkennen.

Het is daarom goed, dat er contact is tusschen de
kerkeraden en de Besturen van de Jeugdbonden.